

ואלו מגלחין פרק שלישי מועד קטן י"א.

ושווה על יריכו. המוטיין אבל לא צידו זין אכזעמיו וצפנך כדך
חול: גב' לאחרים בטובה. ולא בשכר: מערים ומוכר שלו. כן
עושה כל ימות החג: כדי פרנסתו. בהרווחה ולא מיירי זמני שאין
לו מה יאכל: אבל לא באנן. שמולה זכוטו כדי שיוכל לשחזרו יפה:

בתנ"י הקובר ממו שלשה ימים
קודם הרגל. הואיל ועיקר אצילות
אינו אלא שלשה ימים: צטלה ממנו
גורם שצטלה. ללאחר הרגל אינו
נריך לנמנו יומת: שמונה ימים.
קודם הרגל צטלה ממנו גורת שלשים
דהואיל והתחיל יום אחד מן השלשים
אינו נריך לשמור כלום לאחר הרגל
דין שלשים אלא * מותר לאלתר
בזכבותם זגיהון ומספורת: שש
עולה. אירע שצטלה זמני אצלו עולה
למנין שצטלה: ואינה מפסקה. ללאחר
שצטלה נריך להשלים שצטלה ימי אצלות
עם השצת: והרגלים מפסיקין.
דכי קבר ממו שלשה ימים קודם
הרגל מפסיק האצילות לגמרי ולאחר
הרגל אין משלים כלום: ואין עולין.
דכי קבר ממו שצטלה הרגל דלא צטלה
ממנו גורת ז' אין ימי הרגל עולין
למנין ז' ימי אצילות אלא לאחר הרגל
נריך לישב ז' ימי אצילות זו היא
סברתה. אבל בהעתק מנאמתי ואין
עולין דכי קבר את ממו שני ימים
לפני הרגל דלא צטלה ממנו גורת
שצטלה אין ימי הרגל עולין למנין
שצטלה ימי אצלו אלא לאחר הרגל
נריך לישב ה' ימי אצילות להשלים
לשני ימים שנהג לפני הרגל (6) ואני
אומר כי טעות סופר הוא הוא דמה
שזכר * שלשה ימים לפני הרגל לאו
דוקא ואפילו שעה אחת לפני הרגל
צטלה ממנו גורת שצטלה דהרגל
מפסיק: משחרז צים המקדש.
שחין לעגרת שגלומין כל ז' ואינו
אלא יום אחד: כשצת. ודינו כשצת

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ואין עולין
כו' (ואני אומר כי טעות
סופר הוא וכו' דהרגל
מפסיק) חז"מ וכו' דכדי
פשוט שצטלה תלמיד טועה
כצו בגליון דהא מותר
לקמן דף כ' דלמנא דין
[דוקא שלשה ימים]:
(ב) מנא ד"ה וטווח כו'
לא מנא ד"ה יתיר ביה כו'
פירש כי ואפילו ע"י הדמק
אסור ועל יהודי אחד:

גליון הש"ס

רש"י ד"ה שמונה
ימים וכו' מותר לאלתר
בהבבובות. ע"י יצמות דף
ממ ע"ל כש"י ד"ה מקום
שמונה ועין לקמן דף כג
ע"ל חו"ס ד"ה כל שלשים:
ד"ה ואין עולין וכו' ג'
לאו דוקא. קשה לי ה' ה'
בהדא מנא דין לקמן דף כ'
ע"ל דלמנא דמנא דהא
ג"י דוקא כדלמנא דהא
הלכה כמנא דין דלאחר
שלשה ימים: תוס' ד"ה
ויחזרו וכו' אפי' שריחא
דלאו מלאכה. ע"י עולין דף
יע ע"כ חו"ס ד"ה מנא:

מוסף רש"י

בטלה הימנו גורת
שבעה. שאין נריך להשלים
אחר הרגל ז' ימי אצלות,
דכיון דעיקר האצילות היינו
ג' ימים ראשונים הוו קודם
לרגל, ציטל הרגל את
האחרונים (ב"ר 10).
שמונה. אם קברו ימי
לפני הרגל כיון דיום אחד
של שלשים היה קודם הרגל
ציטל הרגל ממנו גורת
שלשים (שם).

ומשווה על יריכו תכלת לציציתו. פירוש ע"י שניו אצל בתפילין
אי אפשר שנינו שזריך כתיבה תמה ובעשיית תפילין
וזינית לא איירי בזמנתי ושמה אין איסור כי אם בכתיבה וטויה ומה
שנהגו לכתוב צעוגל לא מזינו הימר (6) וכן פירש בתוספות הרב
שם רבו ואפילו על ידי הדמק על

א ושווה על יריכו תכלת לציציתו: גב' ת"ר
כותב אדם תפילין ומוזות לעצמו ושווה על
יריכו תכלת לציציתו ולאחרים בטובה דברי
רבי מאיר ר' יהודה אומר מערים ומוכר את
שלו וחוזר וכותב לעצמו ר' יוסי אומר כותב
ומוכר כדרכו כדי פרנסתו אורי ליה רב לרב
חננאל ואמרי לה רבה בר בר חנה לרב
חננאל הלכה * כותב ומוכר כדרכו כדי
פרנסתו: ושווה על יריכו תכלת: ת"ר שווה
אדם על יריכו תכלת לציציתו אבל לא באבן
דברי ר' אליעזר וחכמים אומרים אף באבן ר'
יהודה אומר משמו באבן אבל לא בפלך
וחכמים אומרים בין באבן בין בפלך אמר רב
יהודה אמר שמואל וכן א"ר חייא בר אבא
א"ר יוחנן הלכה בין באבן בין בפלך והלכה
כותב כדרכו ומוכר כדי פרנסתו: **בתנ"י**
(6) הקובר את ממו שלשה ימים קודם לרגל
בטלה הימנו גורת שבעה שמונה בטלו
הימנו גורת שלשים מפני שאמרו ז' שבת עולה
ואינה מפסקת ד' רגלים מפסיקין ואינן עולין
ר' אליעזר אומר שמוכר בית המקדש * עצרת
כשבת רבן גמליאל אומר * ראש השנה ר' ירמיה
הכפרורים כרגלים וחכמים אומרים * לא כדברי
זה ולא כדברי זה אלא * עצרת כרגלים ראש
השנה ויוה"כ כשבת: גב' אמר רב גורת
בטלו ימים לא בטלו וכן א"ר הונא גורת
בטלו ימים לא בטלו ורב ששת אמר אפילו
ימים נמי בטלו כו"מ ימים לא בטלו שאם לא
גילח ערב הרגל אסור לגלח אחר הרגל
והתניא

ספרים תפילין ומוזות כדי למוכרם או כדי להניחם ועוד פ"י דלתיא
כרבי יוסי לפי מה שפירש שרבי יוסי מממיר ואין רחיה מכאן
שמונת להניח תפילין דלמנא רבי מאיר ורבי יהודה לטעמייהו דסבירא
להו פרק המוצא תפילין (עירובין דף 15: ושם) שצת זמן תפילין [ורב]
ורבה זר בר חנה נמי הכי מנא סברי ואע"ג דכלהו אמוראי דפרק
הקומץ רבה (מנחות דף 10: ושם) משמע דלית להו שצת לאו זמן תפילין
הוא אצל ר' יחזקאל זן אברהם היה מציא מן הירושלמי להתיב להניח
דלמנא זירושלמי חד נר גס ארבע תפיליו צחולא דמועדא אחא לקמיה דרב חננאל פ"י שיכתוב לו לפי שהיה סופר כדלתיא בזמניה (דף יח:)
שלחיה לקמיה דרבה זר בר חנה אמר ליה זל הב ליה תפילין ואת כחך דתנן כותב אדם תפילין לעצמו אחא לקמיה דרב אמר ליה
כתוב ליה פירוש צלה הערמה מתני' פליגא על רב כותב אדם תפילין ומוחה לעצמו הוא לאחר לא רב פתר לה בכותב להניח פירוש רב
מעמיד השמנה להניחם אחר המועד אבל להניחם במועד שרי ובהלכות גדולות פסק דאסור להניח תפילין צחולו של מועד ולטעם ששמעט
שצבות וימים טובים ימימים ימימה מסתבר שפיר דממעט חולו של מועד ולמנא דדריש (מנחות דף 10: ושם) מלך לאות וימים טובים
שהו צעמנן אותם שני לומר לפי שאין עושין מלאכה כי אם בדבר האצד אבל קשיא למנא דפרשית לעיל (דף 3. ד"ה משקין) דמלאכה דחול
המועד מדרכין היכי ממעט להו יש לומר הואיל ואוכל מנה ויושב בסוכה אין נריך אות ואם הוא אמת דבחול המועד חייב בתפילין יש
לומר הואיל ועושין מלאכה זו אין אות וימימים ימימה נמי לא ממעט אלא יום טוב דחלוק משאר ימים: **הקו"ב** את בותו. להכי נקט
קובר דלציצית מתחלת משעת סתימת הגולל כדלמרינן לקמן (דף 10: ושם) **ש"ש** ימים. כך הוא עיקר אצילות לכמה מיני ואמרינן
לקמן (שם): שלשה ימים לכי: **מ"א** שבעה ימים. הכא הוה נוחא טפי לגרום ימים לענין מאי לא צטלו ואין נריך להגיה דהיא היא:
ש"א לא גירח ערב הרגל כו'. ונראה לי דה"ה לא כיצם ולא רחץ ערב הרגל אס מבערב יו"ט ולא כיצם ולא
רחץ לא כיצם כרגל והשתא נוחא הא דקתני גורת שצטלה ע"ה ימים לא צטלו ומיהו קשיא לן דקאמר צטלו ששם שמונת
שלשה מצטלת גורת שצטלה אפילו לתנא קמא דמצטלת אפילו ימים שמיא אצא שאול רחיה למנות שלשים שצטלו לגמרי אפילו גמול והרי"ן
פ"י דדוקא לא גילח אצל לא כיצם לא דמותר לכבס אפילו לא כיצם שהוא זורך גדול ואין נראה לי טעמו דלם הוא זורך גדול כ"ש
שיש לנו לקנסו בשלש עשה קודם הרגל ונכנס כרגל ולפירוש הקונטרס דמפרש לקמן שאם חל שלישי להיות ערב הרגל שאסור ברחיבה
עד הערב זהו עד שחשכה אס כן לא שייך לקנסו זמנה שלא רחץ ולא כבס וא"כ ימים לענין מאי לא צטלו גבי שצטלה מיהו יש לומר דאם
לא רחץ כרגל אסור לרחוץ אחר הרגל ועוד יש לומר אגב דנקט סיפא גורת נקט כרישא גורת ועוד נראה לי דרישא ה"פ שלשה ימים
צטלה גורת שצטלה הא שני ימים לא צטלה גורת מ"מ פ"י אמת מדקאמר צטלו ששם שמונת שלשה מצטלת גורת ז' כ"ו משמע שזה
פשוט אפילו לת"ק והשתא מימה לי דכי משני שאם לא גילח זו תינת סיפא אצל כרישא דקאמר צטלה הימנו גורת ז' אמאי נקט גורת
ולענין מאי קאמר ימים לא צטלו וי"ל דאגב דנקט סיפא גורת תנא נמי כרישא גורת ועוד נראה לי דרישא ה"פ שלשה ימים צטלה גורת ז'
הא שני ימים צטלו גורת הא ימים לא צטלו לענין דנוהג דברים שצ"ע:

דכי קבר ממו שלשה ימים קודם
הרגל מפסיק האצילות לגמרי ולאחר
הרגל אין משלים כלום: ואין עולין.
דכי קבר ממו שצטלה הרגל דלא צטלה
ממנו גורת ז' אין ימי הרגל עולין
למנין ז' ימי אצילות אלא לאחר הרגל
נריך לישב ז' ימי אצילות זו היא
סברתה. אבל בהעתק מנאמתי ואין
עולין דכי קבר את ממו שני ימים
לפני הרגל דלא צטלה ממנו גורת
שצטלה אין ימי הרגל עולין למנין
שצטלה ימי אצלו אלא לאחר הרגל
נריך לישב ה' ימי אצילות להשלים
לשני ימים שנהג לפני הרגל (6) ואני
אומר כי טעות סופר הוא הוא דמה
שזכר * שלשה ימים לפני הרגל לאו
דוקא ואפילו שעה אחת לפני הרגל
צטלה ממנו גורת שצטלה דהרגל
מפסיק: משחרז צים המקדש.
שחין לעגרת שגלומין כל ז' ואינו
אלא יום אחד: כשצת. ודינו כשצת

דעולה ואינה מפסקת: ראש השנה שצת. הואיל ואינו אלא יום
אחד: גב' גורת. שלשים צטלו אצל ימים לא צטלו שלשים יום
לא צטלו דעדיין תלויין ועומדים: מאי טעמא ימים לא צטלו.
כלומר באיזה ענין לא צטלו ימים: שאם לא גילח ערב
הרגל. דכי צטלו גורת שלשים ואיבעי ליה לגלוחי ערב
הרגל ולא גילח: אסור לגלח אחר הרגל. כל שלשים יום:
והתניא

דלמנא זירושלמי חד נר גס ארבע תפיליו צחולא דמועדא אחא לקמיה דרב חננאל פ"י שיכתוב לו לפי שהיה סופר כדלתיא בזמניה (דף יח:)
שלחיה לקמיה דרבה זר בר חנה אמר ליה זל הב ליה תפילין ואת כחך דתנן כותב אדם תפילין לעצמו אחא לקמיה דרב אמר ליה
כתוב ליה פירוש צלה הערמה מתני' פליגא על רב כותב אדם תפילין ומוחה לעצמו הוא לאחר לא רב פתר לה בכותב להניח פירוש רב
מעמיד השמנה להניחם אחר המועד אבל להניחם במועד שרי ובהלכות גדולות פסק דאסור להניח תפילין צחולו של מועד ולטעם ששמעט
שצבות וימים טובים ימימים ימימה מסתבר שפיר דממעט חולו של מועד ולמנא דדריש (מנחות דף 10: ושם) מלך לאות וימים טובים
שהו צעמנן אותם שני לומר לפי שאין עושין מלאכה כי אם בדבר האצד אבל קשיא למנא דפרשית לעיל (דף 3. ד"ה משקין) דמלאכה דחול
המועד מדרכין היכי ממעט להו יש לומר הואיל ואוכל מנה ויושב בסוכה אין נריך אות ואם הוא אמת דבחול המועד חייב בתפילין יש
לומר הואיל ועושין מלאכה זו אין אות וימימים ימימה נמי לא ממעט אלא יום טוב דחלוק משאר ימים: **הקו"ב** את בותו. להכי נקט
קובר דלציצית מתחלת משעת סתימת הגולל כדלמרינן לקמן (דף 10: ושם) **ש"ש** ימים. כך הוא עיקר אצילות לכמה מיני ואמרינן
לקמן (שם): שלשה ימים לכי: **מ"א** שבעה ימים. הכא הוה נוחא טפי לגרום ימים לענין מאי לא צטלו ואין נריך להגיה דהיא היא:
ש"א לא גירח ערב הרגל כו'. ונראה לי דה"ה לא כיצם ולא רחץ ערב הרגל אס מבערב יו"ט ולא כיצם ולא
רחץ לא כיצם כרגל והשתא נוחא הא דקתני גורת שצטלה ע"ה ימים לא צטלו ומיהו קשיא לן דקאמר צטלו ששם שמונת
שלשה מצטלת גורת שצטלה אפילו לתנא קמא דמצטלת אפילו ימים שמיא אצא שאול רחיה למנות שלשים שצטלו לגמרי אפילו גמול והרי"ן
פ"י דדוקא לא גילח אצל לא כיצם לא דמותר לכבס אפילו לא כיצם שהוא זורך גדול ואין נראה לי טעמו דלם הוא זורך גדול כ"ש
שיש לנו לקנסו בשלש עשה קודם הרגל ונכנס כרגל ולפירוש הקונטרס דמפרש לקמן שאם חל שלישי להיות ערב הרגל שאסור ברחיבה
עד הערב זהו עד שחשכה אס כן לא שייך לקנסו זמנה שלא רחץ ולא כבס וא"כ ימים לענין מאי לא צטלו גבי שצטלה מיהו יש לומר דאם
לא רחץ כרגל אסור לרחוץ אחר הרגל ועוד יש לומר אגב דנקט סיפא גורת נקט כרישא גורת ועוד נראה לי דרישא ה"פ שלשה ימים
צטלה גורת שצטלה הא שני ימים לא צטלה גורת מ"מ פ"י אמת מדקאמר צטלו ששם שמונת שלשה מצטלת גורת ז' כ"ו משמע שזה
פשוט אפילו לת"ק והשתא מימה לי דכי משני שאם לא גילח זו תינת סיפא אצל כרישא דקאמר צטלה הימנו גורת ז' אמאי נקט גורת
ולענין מאי קאמר ימים לא צטלו וי"ל דאגב דנקט סיפא גורת תנא נמי כרישא גורת ועוד נראה לי דרישא ה"פ שלשה ימים צטלה גורת ז'
הא שני ימים צטלו גורת הא ימים לא צטלו לענין דנוהג דברים שצ"ע: